

*сmt Новопсков Луганської обл.
Записала 19 грудня 2014 року Любов Боса
від А. В. К., 1977 р. н.*

— Я з дитинства любила це місце [Новопсковський краєзнавчий музей], тому що тут моя мама працювала. Але, на жаль, так сталося, що вона звільнилася і їй прийшлося виїхати звідси.

[Образ Слобожанщини]. Слобожанщина — це Україна. Це найперше. Це для мене!.. У мене є чоловік — він завжди, коли ще в школі вчилися, в дев'яності роки... [сімдесят сьомого року народження], казав, що в нього був дуже гарний вчитель української мови та літератури. Він завжди не тільки художні книжки давав читати, а й історичні. Тому чоловік історію знав більше мене. Од чоловіка таке ставлення до України. Не то, що болюче, його зачіпає дуже. І якщо тут в нас хтось каже, що ми тут не такі, то він може відповісти: «Речі збирайте — і їдьте там, де вам краще!». Тому ми не можемо сказати, що Луганська область, саме наш район — це не Україна. У мене, на жаль, мама в Москві. І вона мені каже: «От подивись, у вас там де є карти, що наш район належав до Росії». Я відповідаю: «Підожди, мамо. А Острогозький полк?» В мене даже ось... моя бабуся — вона з Краснодарського краю. Вона розмовляє нашим оцим суржиком. Хоча це Краснодарський край, станція Калужская. Тобто в мене є багато причин вважати, що це Україна.

[Боялися, що сюди війна дійде]. Ми тут були, в Новопскові. Так ми і зараз боїмося. Тому що нас стращають. Особливо це було

літом — казали кожного дня, що нас будуть брать штурмом. По-перше: що брать штурмом? В мене двоє дітей. Ходять до школи. Хлопцеві п'ятнадцять років, а дівчині — вісім. І тому дуже страшно.

На Щасті ж «Айдар» стоїть. І там є знайомий хлопець отсюда, який казав: «Як у вас є світло, електроенергія — значить, я ще живий. Нема — значить, мене вже теж нема». Люди охороняють Щастинську ТЕС. Від неї ми живимся електроенергією. То єсть, якщо там щось станеться, то в нас світла не буде. І було, що півтори суток не було. Ми думали, що всьо — ми уже в ЛНР чи де ми там? Це дуже страшно!

— А що, на Ваш погляд, послужило причиною підтримки ЛНР?

— Ну, по-перше, давно вже їздять на заробітки в Росію. Тому що я розмовляю зі своїми знайомими, даже зі своєю мамою, сестрою — вони зовсім... не можу даже передати. А є ще такі принципові позиції. Наприклад, я знаю, що у нашому багатоквартирному будинку принципово не дивляться українські канали. Хоча у нас показують. У нас, наприклад, спутникове телебачення: журналісти українські, російські... І так у дуже багатьох людей. У нас не можна сказати, що ми інформаційно в якомсь вакуумі. Ні. Просто є такі люди, які привикли так, їм так подобається, і вони отак хочуть.

Ми не можемо зрозуміти наших політиків, навіть вони взагалі ділили завжди на всіх етапах нашого розвитку: Західна Україна — Східна Україна. Тобто мені здається... Якісь спільні заходи. От помніте, як почалося це все, як Львів донецьких юнаків запрошував. Це дуже правильно, щоб люди побачили, що ніхто нікого не вбиває. На загальноукраїнському рівні, грубо кажучи, репутація наша дуже зіпсована. Ну, було так, що я їздила в інше середовище і там спілкувалася. І от коли мене питали: «Звідки ви?», я відповідала: «Та ми з України, з Луганської області». — «О, та ви там ще на українській мові розмовляєте?» — наші ж українці питали. Північ Луганщини — це україномовна частина. Тут, де ми живемо.

[Про музейні справи]. На державному рівні треба сприяти, щоб сюди приїжджали екскурсії із різних регіонів, і щоб держава звертала увагу на нас. Ми в свою чергу дуже багато зробили. Але наштовхувалися на таку стіну, яку перелізти взагалі неможливо. То єсть є такі речі, які для Києва прості, а для нас, периферії і маленького музею, вони нездоланні. Даже саме просте: ми хотіли зробити сайт, щоб не на Фейсбук, нам розробили. Але для того щоб розмістити сайт, потрібно платити за це. А ми, музейники, такої статті витрат не маємо.

ІМФЕ